

Kære modtager af Muskelsvindfondens Handicappolitiske Nyhedsbrev.

Jeg får mange mails fra personer med BPA, der ønsker at vide mere om mange forskellige sider af BPA.

Nu skal I så i øvrigt ikke fortvivle, hvis I føler jeg usikre, for jeg kan betro jer – ud fra spørgsmål jeg modtager fra forskellige kommuner – at borgere med BPA er langt bedre orienteret, end kommunerne er. Jeg ved så ikke lige, om dette er en trøst, for det er jo kommunerne, der skal administrere reglerne inden så længe. Ganske vist findes der en udenomsparlamentarisk pressionsgruppe, der hedder Kommunernes Landsforening; men den har åbenbart ikke orientering til baglandet som højeste prioritet.

Men ud fra mails'ene tror jeg, det vil være nyttigt at illustrere helt basalt, hvordan det er, Velfærdsministeriet har tænkt sig at skrue den fremtidige BPA model sammen.

Jeg har puttet konstruktionen ind i et regneark, som jeg har gemt i det ældst tænkelige format, så I forhåbentlig kan åbne det. Til de (forhåbentlig få), der ikke kan åbne regnearket, vil jeg tilbyde at udskrive det og sende det pr. post. Som kontrol vil jeg lige nævne, at I skal kunne se 5 pile, der er vigtige for forståelsen af sammenhængen.

Øverst kan I se de tre vigtigste principper, som kommunerne skal leve op til.

Ud fra disse principper skal hver kommune fastlægge sine egne takster. Velfærdsministeriet vil tilsyneladende ikke fastlægge de konkrete takster, kun nogle principper.

Der kan med andre ord forekomme forskelle mellem kommunernes takster. Og dermed også mellem forskellige kommuners bevillinger til BPA.

Velfærdsministeriet vil imidlertid pålægge kommunerne at medregne en lang række elementer, når de beregner udgiften til borgerens BPA, og for hver af dem skal der fastlægges takster. Og ud fra disse takster, beregner kommunerne så det samlede beløb til aflønning af handicaphjælperne. Det kan godt være, at de elementer jeg har taget med i regnearket vil ændre sig lidt, inden reglerne træder i kraft, men det er princippet, som jeg har villet vise jer. Og de elementer jeg har nævnt i regnearket er ikke helt ved siden af, for det er dem, som Velfærdsministeriet selv nævner i det udkast til ændring af serviceloven, der lige nu er til høring.

Det er vigtigt at understrege, at kommunerne ikke må behandle borgerne forskelligt. Beløbet til aflønning af hjælperne skal derfor beregnes på samme måde, uanset om man selv vil være arbejdsgiver eller ej. Kommunens samlede bevilling til aflønning af hjælpere skal derfor også være den samme i begge disse situationer. Hjælpere, der arbejder hos borgere, som bevarer arbejdsgiveransvaret, og som derfor ikke (nødvendigvis) vil være omfattet af en overenskomst, vil med andre ord IKKE få lavere løn af den grund.

Ud over bevillingen af løn til hjælperne, skal kommunen også beregne et beløb til dækning af følgeudgifterne ved at have hjælpere, for det er som bekendt ikke gratis altid at have nogen omkring

sig. Hvis man vil overdrage sit arbejdsgiveransvar til andre, f.eks. til en privat virksomhed eller LOBPA, skal der desuden beregnes et ekstra beløb til dækning af, hvad det koster at få den private virksomhed eller LOBPA til at påtage sig denne opgave.

Hvis man overdrager arbejdsgiveransvaret til f.eks. LOBPA, så skal kommunen udbetale pengene til aflønning af hjælperne direkte til LOBPA, men det er borgeren selv, der får udbetalt det beløb, der skal bruges til udgifterne ved at have hjælpere.

Hvis man selv vil være arbejdsgiver, skal kommunen udbetale begge beløb til borgeren, men ofte vil man i den situation bede kommunen om at tage sig af den praktiske administration, og så beholder kommunen pengene til hjælperne, mens man selv kun får pengene til følgeudgifterne ved at have hjælpere.

Og nu kommer så det punkt, hvor det gælder om at holde tungen lige i munden!

Hvis en privat virksomhed eller LOBPA skal være arbejdsgiver, så vil der nemlig gælde en overenskomst, der i LOBPAs tilfælde er indgået mellem DI og 3F, og i denne overenskomst er der fastlagt en række takster for, hvordan hjælperne skal aflønnes. Og disse takster vil typisk være forskellige fra de takster, som kommunen brugte, da den beregnede det samlede beløb til hjælperløn m.v.

Den private virksomhed eller LOBPA tager – groft sagt – kommunens samlede bevilling til løn m.v. til hjælperne og putter alle pengene ned i en kværn, og så kommer de ud igen på en anden måde – efter de takster, som fremgår af den overenskomst, der vil være gældende.

Der kan naturligvis ikke komme flere penge ud, end man putter ind i kværnen. Det vil sige, at hvis en overenskomst f.eks. indeholder højere grundløn, end kommunen regner med i sin bevilling, så skal der være noget andet i overenskomsten, hvor der anvendes en tilsvarende lavere takst, end kommunen regner med i bevillingen, f.eks. takst for aftenarbejde. Hvis der indgår elementer i overenskomsten, som kommunen slet ikke har med i sin beregning, så skal der på samme måde være noget andet i overenskomsten, der honoreres lavere, end kommunen gør i sin beregning.

Det vil helt sikkert give anledning til en masse forvirring, når man som borger med BPA har modtaget en bevilling fra kommunen med nogle bestemte takster, og når man så ser på sine hjælperes lønsedler fra LOBPA (eller en privat virksomhed), at her står der nogle helt andre takster. Men forhåbentlig stemmer bundlinjen, så plusser og minusser udligner hinanden, for selv om man overdrager arbejdsgiveransvaret til andre, kan man fortsat ikke bruge flere penge, end der er bevilget af kommunen. Og samtidig skal de gerne bruges alle sammen, for det er jo ikke meningen, at hjælperne skal snydes, blot fordi man overdrager arbejdsgiveransvaret til andre.

Så kan man spørge, hvorfor der dog ikke anvendes samme takster i kommunens beregning og i LOBPAs (eller den private virksomheds) overenskomster. Den væsentligste årsag er, at kommunernes takster vil være forskellige, og man kan ikke lave en overenskomst, der er forskellig fra kommune til kommune.

De har i Velfærdsministeriet et forfærdelig jomfrunalsk forhold til at give kommunerne påbud og udstikke bestemte takster, for det strider mod noget, der kaldes kommunernes selvstyre, så derfor

nøjes Velfærdsministeriet med at fastlægge principper. Og det er åbenbart utrolig vigtigt for kommunernes (følelse af) selvstyre, at de får lov at beslutte selv, om de vil bevilge 7 øre fra eller til, når de beregner løn til hjælperne. Som hundeejer er jeg da også fuldt ud klar over vigtigheden af altid at markere sit territorium, men det vil altså give anledning til en masse ekstra besvær og manglende gennemskuelse for den enkelte borger, at Velfærdsministeriet på denne måde har prioriteret at opstille en masse lygtepæle til kommunernes markeringer af selvstyre.

Til gengæld vil det faktisk være lovligt, hvis en kommune – af egen drift – vælger at lægge sig på et udmålingsniveau, der svarer til en indgået overenskomst for handicaphjælpere, så længe overenskomsten holder sig inden for principperne øverst i regnearket, og det er måske værd at undersøge, om dette ikke kunne være fristende for nogle af kommunerne.

I denne omgang har jeg primært villet vise jer vedlagte regneark, der forhåbentlig fremstiller nogen lunde forståeligt, hvordan BPA konstruktionen formentlig vil se ud i løbet af kort tid.

Jeg vil lige tilføje, at på LOBPAs hjemmeside, www.lobpa.dk vil der i løbet af 1-2 dage blive lagt svar på ca. 40 spørgsmål fra borgere med BPA, som er samlet sammen gennem den seneste tid.

Mvh

Jørgen